

af en uheldig redigeret Post i Anordningen, hvorfor Bedkommende aldrig kunde straffes, og, hvis deslige Forsendelser skulde vise sig i noget Omfang, saa vil der ikke være noget andet Middel derimod, end at søge at faae det lille Ord „forsegled“ igjen ud af den almindelige Posttarif.

**M. P. Bruun:** Med det Forslag, som den ærede første Landstingsmand for anden Kred (Drif) og jeg have tilladt os at stille, er det fornemmelig tilfigtet at bringe Lovudkastet noget i Overensstemmelse med hvad der hidtil har været den almindelige Mening om det Lovlige med Hensyn til Postforsendelser. Nu veed jeg vel, at det af Postvæsenets Administration maaskee oftere er blevet paastaet, at det hidtil ikke har været lovligt at besørge aabne Breve. Selve Lovligheden skal jeg ikke paatage mig at afgjøre, da jeg ikke er lovkundig; men jeg maa dog imidlertid tillade mig at yttre, at jeg i den paaberaabte Anordning af 16de August 1775 ikke har kunnet finde nogen udtrykkelig Bestemmelse, som taler for en saadan Anskuelse. Jeg skulde ogsaa troe, at jeg tør paastaae, at der kunde anføres gode juridiske Autoriteter for, at det hidtil ikke har været forbudt at besørge aabne Breve. Det er mig imidlertid velbekendt, at Generalpostdirectionen har paastaet, at det er forbudt, men, som sagt, jeg troer, at der gives gode juridiske Autoriteter for, at Domstolene, hvis det var kommet til deres Afgjørelse, ikke vilde have anerkjendt det. Men, hvorom Alting er, vist er det, og det tør jeg paastaae, at i den almindelige Mening er det anseet for tilladeligt og lovligt at medtage saamange aabne Breve, som man vilde (Ja!). Nu er det vel saa, at en saadan Tilladelse, dersom den gives, som en Forsættelse af den hidtilværende Tilstand, kan i mange Henseender være af stor Bequemmelighed for Bedkommende, men det er fornemmelig ikke det, der er tilfigtet ved Forslaget. Hvad der fornemmelig er tilfigtet er at gjøre det muligt for den private Mand at bedømme, om han overtræder Loven eller ikke. Jeg indseer nu virkelig ikke, hvorledes der skulde gives et Kriterium for hvad der tør sendes, naar man ikke tager et saadant Kriterium fra Forsøglingen. Den ærede Ordfører har i et fore-

gaaende Møde givet den Definition, at enhver skriftlig Meddelelse, der sendes fra Sted til Sted, henhører under Postvæsenets Eneret, men, dersom man vil føre dette videre og tage de specielle Tilfælde, der kunne indtræde, troer jeg, man vil komme til Klarhed om, at det er ikke muligt at overholde det i den Udstrækning.

Jeg vil nævne adskillige enkelte Tilfælde — der kunne tænkes mange — jeg vil nævne Anbefalingsbreve, Creditbreve, der ere stilede til flere Personer, hvor Een nødvendigviis maa aabne dem, de maae altsaa ikke være forseglede. Jeg vil endvidere tillade mig at gjøre opmærksom paa, med Hensyn til Pengeforsendelser, som jo ogsaa indbefattes under Postvæsenets Eneret, at, dersom det skal forstaaes saaledes, som Udvalgets Majoritet og den ærede Finantsminister mener, vil Følgen deraf blive, at jeg har Lov til at give en Mand nogle Penge og sige til ham: „betal saa og saa mange Penge for mig til den eller den Mand paa det og det Sted“, men jeg har ikke Lov til at slaae en Couvert derom og skrive Mandens Navn udenpaa. Det forekommer mig, at man ved disse Bestemmelser kommer udi saamange Modsigelser, at jeg ikke troer, det er rigtigt at beholde dem. Den ærede Finantsminister meente, at, naar Postadministrationen foreslaaer saa betydelig en Nedsættelse af Portoen, som nu er foreslaaet ved nærværende Lovudkast, maa der ogsaa være Grund til at holde desto stærkere paa Postvæsenets Eneret; men jeg kunde være tilbøielig til at vende det om og sige, at, naar Portoen bliver saameget billigere, er der saameget mindre Grund for Postadministrationen til at holde paa sin Eneret; thi det faaer saameget mindre for Postkassen at betyde. Dersom det hidtil ikke har havt Stort at betyde, og det — uagtet det hidtil ikke har været overholdt, at der ikke maatte besørges aabne Breve — ikke har bragt Postkassen nogen Skade, da Portoen var meget høiere, saa er det nu saameget mindre sandsynligt, nu da Portoen er saa lav, at det skulde gjøre Postkassen Skade eller være at befrygte, at Noget skulde forsøge paa at udføre det i det Store som Concurrance med Postvæsenet. Den høitagtede Finantsministers Øtring om, at man kunde omgaae Postanordningen ved at benytte selve